

Dosarul nr. 1a-436/25

Buiucani

Nr. PIGD: 1-23155351-02-1a-14052025

Liudmila

Judecătoria Chișinău, sediul

Judecător: Beșliu

11 decembrie 2025

D E C I Z I E

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții de Apel Centru, în componență:

Președintele ședinței de judecată, judecătorul Bulhac Ion
Judecătorii Pîslariuc Vitalie și Mămăligă Natalia
Grefier Șeptelici Cristian

Cu participarea:

Procurorului Nani Liliana
Avocatului Calmațui Eduard

În lipsa:

Inculpatului Ceban Andrei
Partea vătămată *****

Judecând în ședința judiciară **publică**, în ordine de apel, apelul declarat de procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanță de judecată Beșliu Liliana, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 7 martie 2025, în cauza penală de învinuire a lui,-

Ceban Andrei *****, născut la *****, IDNP *****, originar din satul *****, raionul *****, cetățean al Republicii Moldova, studii medii, necăsătorit, neangajat în câmpul muncii, anterior nejudecat,

învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Termenul de examinare a cauzei:

Judecarea cauzei în prima instanță: 01.11.2023 – 07.03.2025;

Judecarea cauzei în instanța de apel: 14.05.2025 – 11.12.2025.

Procedura de citare legal executată.

Verificând materialele cauzei penale, în raport cu argumentele invocate în apelul depus, ținând cont de părerea procurorului și a apărătorului, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru,-

A C O N S T A T A T :

Soluția și argumentele instanței de fond:

Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 7 martie 2025 s-a recunoscut Ceban Andrei *****, vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(1) din Codul penal, aplicându-i în baza acestei Legi, o pedeapsa cu amendă în mărime de 1000 (una mie) unități convenționale, care constituie suma de 50.000 (cinci zeci de mii) lei.

S-a informat Ceban Andrei ***** că, în baza art. 64 alin. (3¹) din Codul penal, este în drept să achite jumătate din amenda stabilită, dacă o plătește în cel mult 3 zile lucrătoare din momentul în care hotărârea devine executorie, iar în acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral. Din momentul găsirii lui Ceban Andrei ***** de către poliție și, până la devenirea definitivă a prezentei sentințe, se aplică în privința acestuia măsura preventivă, obligația de a nu părăsi țara, cu dispunerea continuării căutării inculpatului de către poliție.

S-a încasat de la Ceban Andrei ***** în beneficiul părții vătămate ***** ***** cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracțiune, mijloace bănești în sumă de 10 000 (zece mii) lei.

*Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că în perioada decembrie 2022, Ceban Andrei ***** , aflându-se pe adresa mun. Chișinău, com. ***** , str.***** , acționând cu vinovăție sub formă de intenție directă, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane prin abuz de încredere, inducere și menținere în eroare, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea acestora, sub pretextul confecționării și instalării unei balustrade, asumându-și obligația prin acceptarea arvunei, a dobândit ilicit de la ***** ***** Tudor, mijloace bănești în sumă de 500 euro, care conform ratelor de schimb a BNM, constituie 10 093 lei, prin ce a cauzat victimei daune în proporții considerabile.*

*Astfel, organul de urmărire penală a constatat că, prin acțiunile sale intenționate, Ceban Andrei ***** a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) din Codul penal, escrocheria -adică „sustragerea bunurilor altei persoane prin inducere în eroare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile”.*

Totodată, se atestă că în ședința de judecată, inculpatul Ceban Andrei nu s-a prezentat, pentru a oferi declarații și a-și susține personal poziția cu referire la acuzațiile aduse, în pofida înștiințărilor legale, a dispunerii aducerii silite a inculpatului, ulterior la 04 iunie 2024 instanța a dispus anunțarea în căutare a ultimului, care conform notificării la 17.07.2024 a fost intentat dosar de căutare nr.*****, iar în acest sens, în conformitate cu art. 321, art.351 alin. (2) pct.5) și art.352 din Codul de procedură penală, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală și în absență inculpatului.

Solicitarea recurrentului:

*Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, Beșliu Liliana, a înaintat cerere de apel, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 7 martie 2025, judecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ceban Andrei ***** să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, și în temeiul normei indicate, să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.*

În motivarea apelului a invocat că deși instanța de fond a constatat cu certitudine vinovăția inculpatului Ceban Andrei, acuzarea consideră că sentința este neîntemeiată sub aspectul blândești pedepsei stabilite sub formă de amendă în mărime de 1000 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 50 000 lei, fără a fi luat în considerație faptul că inculpatul s-a eschivat de la cercetarea judecătorească, ultimul fiind anunțată în căutare, iar examinarea cauzei penale s-a petrecut în lipsa acestuia.

Acuzarea consideră că pedeapsa aplicată inculpatului este greșit individualizată, neproporțională faptei și pericolului social al infracțiunii, iar aplicarea pedepsei sub formă de amendă este insuficientă și neargumentată.

Totodată, acuzarea apreciază că, la individualizarea judiciară a pedepsei aplicate inculpatului conform art.75 Cod penal, instanța a dat dovedă de o indulgență deosebită, aplicându-i o pedeapsă mult prea blândă inculpatului Ceban Andrei ***** în raport cu circumstanțele concret stabilite, astfel ignorând gravitatea infracțiunii comisă de către ultimul, care face parte din capitolul infracțiunilor contra patrimoniului, care atentează la una din valorile importante - relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile.

Accentuează că, instanța de fond nu a ținut cont de scopul pedepsei penale care primordial trebuie să restabilească echitatea socială și să prevină săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane. O astfel de atitudine motivează societatea în general, și mai ales persoanele predispuse la comiterea diferitor infracțiuni, la săvârșirea acestora, dându-le o încredere exagerată de sine și față de practica judiciară, că vor ispăși pedeapsa mult mai blând și fără careva urmări mai grave decât cele care ar trebui să fie aplicate față de aceștia.

Sustine că, instanța de judecată a aplicat pedeapsa amenzii lui Ceban Andrei ***** fără a lua în considerare faptul că ultimul se afla în căutare și cum va putea achita amendă persoana care nu a participat la examinarea cauzei și la pronunțarea sentinței. În asemenea situație când executarea unei amenzi se dovedește

imposibilă, instanța de judecată era obligată să aplique o sancțiune substitutivă privativă de libertate.

Totodată, în partea dispozitivă a sentinței, se explică inculpatului modalitatea achitării amenzii, adică persoanei care nu cunoaște despre hotărârea adoptată, în consecință, la emiterea sentinței instanța urma să aplique o pedeapsă sub formă de închisoare, cu menținerea anunțării în căutare.

A opinat că pedeapsa penală urmează a fi corelată la gravitatea acțiunii infracționale, iar faptul că Ceban Andrei ***** a dat dovadă de indiferență și neglijență în cadrul procesului penal și faptul, că acesta prin acțiuni intenționate a impus tergiversarea procesului penal, amenda aplicată drept sancțiune acuzarea o consideră prea blândă relativ gravitației acțiunilor sale. Inculpatul Ceban Andrei de la bun început a avut gîndul să nu îndeplinească promisiunile către partea vătămată ***** Gh., astfel ducîndu-1 în eroare și dobândind suma de bani de la ultimul, inculpatul a dus persoana în eroare și prin înșelăciune și a însușit suma de 10.093 lei, eschivându-se cu rea voință de la îndeplinirea lucrărilor care și le-a asumat anterior.

Notează că, scopul procesului penal va fi atins doar prin izolarea inculpatului de societate, prin aplicarea unei pedepse privative de libertate, iar sentința de condamnare în prezenta cauză, pe lângă latura sancționatorie, va fi și o preîntâmpinare serioasă atât pentru inculpat, cât și pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracțiuni și va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

În ședința de judecată, acuzatorul de stat Nani Liliana a susținut pe deplin apelul declarat în partea ce ține de pedeapsa aplicată lui Ceban Andrei și a solicitat admiterea acestuia, cu casarea parțială a sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 7 martie 2025.

În ședința de judecată, avocatul Calmațui Eduard în interesele inculpatului Ceban Andrei a solicitat respingerea cererii de apel declarate de către acuzatorul de stat, cu menținerea sentinței instanței de fond ca legală și întemeiată.

Inculpatul Ceban Andrei cât și părtea vătămată ***** *****, în ședința de judecată în instanța de apel nu s-au prezentat. Cu referire la prevederile art. 412 alin.(5) Cod procedură penală, instanța de apel a dispus examinarea apelului în lipsa acestora.

Aprecierea instanței de apel:

Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate și cercetând materialele cauzei penale, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru consideră necesar de a respinge ca fiind nefondat recursul declarat de acuzatorul

de stat Beşliu Liliana împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 07 martie 2025, reieșind din următoarele considerațiuni.

În conformitate cu art. 400 alin. (1) Cod procedură penală, sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și în drept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătoarești privind infracțiunile pentru a căror săvârșire legea prevede exclusiv pedeapsă nonprivativă de libertate.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal. Prin urmare, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată declanșat, produce un efect devolutiv complet, în sensul că, provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, în privința persoanelor care l-au declarat.

În conformitate cu art. 415 alin. (1) pct. 2) Cod procedură penală, instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: 2) admite apelul, casând sentința parțial sau total, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin.(2), și pronunță o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță.

Art. 409 Cod de procedură penală stipulează că, instanța de apel judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces. În limitele prevederilor arătate în alin.(1), instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului.

Colegiul Penal subliniază că potrivit art. 1 alin. (1), art. 7 alin. (1)-(8) Cod de procedură penală, procesul penal reprezintă activitatea organelor de urmărire penală și a instanțelor judecătoarești desfășurată în conformitate cu prevederile prezentului cod, exceptând doar situațiile când prioritate au reglementările internaționale sau când unele prevederi legale sunt declarate neconstituționale.

În acord cu art. 2 alin. (4) Cod de procedură penală, normele juridice cu caracter procesual din alte legi naționale pot fi aplicate numai cu condiția includerii lor în prezentul cod.

Colegiul Penal reține, că instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptelor săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Astfel, se stabilește că în ședința de judecată în instanța de fond, cât și în instanța de apel, inculpatul Ceban Andrei nu s-a prezentat, pentru a oferi declarații și a-și susține personal poziția cu referire la acuzațiile aduse, în pofida înștiințărilor legale, a dispunerii aducerii silite a inculpatului, ulterior la 04 iunie 2024 instanța a dispus anunțarea în căutare a ultimului, care conform notificării la 17.07.2024 a fost intentat dosar de căutare nr. *****, iar în acest sens, în conformitate cu art.321, art.351 alin. (2) pct. 5) și art.352 din 2 Codul de procedură penală, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală și în absența inculpatului.

Aceste împrejurări au fost constataate și prin totalitatea de probe acumulate la cauza penală indicată și care au fost apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinenței, concluziilor, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, examinând probatoriu administrativ care a fost cercetat și în cadrul ședințelor de judecată în prima instanță, Colegiul Penal consideră dovedită în afara dubiilor rezonabile și pe deplin vina inculpatului Ceban Andrei prin următoarele probe pertinente, concluziente, utile și veridice, care coroborează între ele, cum ar fi:

- **declarațiile părții vătămate** *****, care fiind audiat în ședință de judecată sub jurământ a comunicat la întrebările instanței că, pentru el suma de 500 euro este una considerabilă, iar când i-a transmis banii lui Ceban Andrei era doar o bancotă de 500 euro. La întrebările procurorului Liliana Beșliu, partea vătămată *****, a comunicat că, pe Ceban Andrei la cunoscut în legătură cu balustrada, ultimul a venit a făcut măsurările corespunzătoare și el ia dat avans 500 euro. Tot îi spunea că, va face iar pînă la moment nu i-a mai răspuns. Astfel vrea să-i fie restituită suma de 500 euro, intenționează să înainteze o acțiune civilă. Totodată a menționat că, contract cu Ceban Andrei nu a încheiat, ultimul a luat măsurile necesare pentru a confecționa și a instala balustrada, ulterior a dispărut.

Reiesind din probele administrative, Colegiul Penal apreciază că fiind corectă poziția instanței de fond ce ține de faptul că într-adevăr Ceban Andrei a săvârșit infracțiunea incriminată, ori cumulul de probe care au fost analizate, demonstrează cu certitudine acest fapt.

Din conținutul apelului, Colegiul Penal a determinat că acuzatorul de stat, solicită casarea sentinței instanței de fond în partea ce ține de stabilirea unei pedepse mai aspre și anume o pedeapsă sub formă de închisoarea pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Colegiul remarcă că instanța de fond la individualizarea pedepsei a ținut cont de prevederile art. 7, art.61, art.75 din Codul penal și anume de gravitatea

infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Așadar, în accepțiunea art. 61 alin.(1) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Iar, potrivit alin.(2) al aceleiași dispoziții legale, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Conform art. 75 alin. (1) din Codul penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Iar, potrivit alin.(2) al aceleiași dispoziții legale o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Cerința stabilită la art. 75 alin. (1) Cod penal de a aplica o pedeapsă echitabilă constituie de fapt o cerință a principiului echității în dreptul penal care obligă instanța să-i aplique infractorului o pedeapsă legală și individualizată, capabilă de a restabili echitatea socială și de a realiza celelalte scopuri ale pedepsei penale (art. 61 alin. (2) Cod penal).

Mai mult, urmează să fi reținut că din dispozițiile art. 75 alin.(1) Codul penal, se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată.

Aplicarea unei pedepse penale echitabile implică nu doar respectarea strictă a legalității, ci și o justă individualizare a sancțiunii, astfel încât aceasta să corespundă gravitatii faptei, circumstanțelor concrete ale cauzei și pericolozității sociale a inculpatului. Pedeapsa trebuie să îndeplinească în mod efectiv scopurile prevăzute de art. 61 Cod penal – corectarea condamnatului, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și descurajarea comportamentelor antisociale atât din partea inculpatului, cât și a altor membri ai societății.

În acest sens, practica judiciară și doctrina penală relevă în mod constant că o pedeapsă prea severă poate conduce la efecte contrare celor urmărite de lege, generând în rândul condamnatului resentimente, înrăire sau lipsă de încredere în sistemul de justiție. Totodată, o pedeapsă prea blândă este de natură să submineze autoritatea legii, să fie percepță ca o toleranță față de infracționalitate, și să nu ofere un mesaj clar de descurajare.

Prin urmare, este esențial ca pedeapsa aplicată să fie proporțională, utilă și cu eficiență socială.

În prezenta cauză inculpatul Ceban Andrei a comis infracțiunea prevăzută de art.190 alin. (1) Cod penal (conform modificărilor operate și intrate în vigoare la 07.09.2024) escrocheria, adică sustragerea bunurilor altei persoane prin abuz de încredere, inducere sau menținere în eroare, care se pedepsește cu amendă în mărime de la 550 la 1000 de unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 120 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 3 ani.

Așadar, infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (1) Cod penal potrivit art. 16 alin.(3) Cod penal, se califică ca infracțiune mai puțin grave.

Cu toate acestea, gravitatea faptei nu poate fi apreciată în mod izolat, ci trebuie analizată împreună cu circumstanțele personale ale inculpatului și istoricul său comportamental. Instanța reține, în acest context, că inculpatul anterior nu a mai fost judecat, la evidența medicului psihiatru sau narcolog nu se află.

Subsidiar, instanța de apel reține că circumstanțe atenuante și agravante conform art.76 și 77 Cod penal, la examinarea cauzei, nu au fost stabilite.

Toate aceste elemente justifică o individualizare judicioasă a pedepsei, care să se înscrie în limitele legii, dar să reflecte în mod real gradul de pericol social concret, nevoia de reeducare a inculpatului, precum și necesitatea protejării valorilor socialeлезate prin infracțiune.

Așadar, instanța de apel concluzionează că pedeapsa atribuită de instanța de fond pentru infracțiunea prevăzută de art.190 alin. (1) Cod penal sub formă de amendă cu mărime de 1000 (una mie) unități convenționale, ceea ce constituie 50 000 (cincizeci mii) lei este corectă și echitabilă.

În analiza temeiniciei și legalității hotărârii instanței de fond, Colegiul reiterează principiul fundamental al dreptului penal, conform căruia sanctiunea trebuie să fie nu doar legală, ci și necesară și proporțională cu gravitatea faptei și cu periculozitatea concretă a inculpatului. În acest sens, art. 75 Cod penal impune individualizarea pedepsei în funcție de o serie de factori cumulativi, printre care gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenueză ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Aplicarea pedepsei amenzii în cazul inculpatului Ceban Andrei reflectă o justă apreciere a acestor elemente. Fapta comisă, deși încadrată în categoria infracțiunilor mai puțin grave conform art. 16 alin. (3) Cod penal, nu a avut un caracter violent, nu a produs consecințe ireversibile și nu a generat o reacție socială deosebită. În plus, inculpatul a recunoscut fapta reținută în sarcina sa la faza de urmărire penală. Această atitudine dovedește potențialul de reabilitare al inculpatului și lipsa unei perseverențe infracționale, ceea ce reduce semnificativ pericolul social concret al faptei.

În același timp, lipsa antecedentelor penale, inexistența unor tulburări de comportament sau a consumului de substanțe interzise (confirmate de inexistența înregistrărilor la evidențele medicului narcolog sau psihiatru), precum și profilul personal și social al inculpatului, toate acestea indică faptul că scopul pedepsei, prevăzut de art. 61 Cod penal, poate fi atins fără privare de libertate. Prin urmare, aplicarea unei amenzi penale într-un quantum semnificativ și anume 1000 unități convenționale, echivalent a 50 000 lei, asigură atât sancționarea echitabilă a conduitei ilicite, cât și prevenirea recidivei și reafirmarea autorității legii, fără a recurge la mijloacele ultimei rații – închisoarea.

Instanța de apel reține că legea penală oferă instanței posibilitatea de a opta între pedeapsa închisorii și cea a amenzii, iar alegerea uneia dintre ele trebuie să rezulte dintr-o analiză complexă a circumstanțelor speței. În lipsa unor elemente care să justifice aplicarea unei pedepse privative de libertate, cum ar fi o conduită recidivantă, un pericol social deosebit ori o atitudine negativă față de valorile sociale ocrotite de lege, aplicarea amenzii se dovedește a fi nu doar legală, ci și cea mai adecvată.

A admite solicitarea acuzării privind aplicarea unei pedepse cu închisoarea ar însemna o reacție excesivă a justiției penale, care ar ignora tocmai acel principiu de echilibru între sancțiune și scopul urmărit de lege, consacrat atât în jurisprudența națională, cât și în cea a Curții Europene a Drepturilor Omului. O astfel de abordare ar conduce la o sancționare disproportională, cu consecințe nedrepte asupra unei persoane care a dovedit că poate conștientiza gravitatea faptei și se poate reintegra fără izolarea sa în mediul carceral.

Pentru toate aceste considerente, Colegiul apreciază că hotărârea primei instanțe este legală și temeinică, întrucât reflectă o corectă individualizare a pedepsei, corespunde principiilor fundamentale ale dreptului penal și răspunde exigențelor unui proces echitabil, motiv pentru care se impune menținerea acesteia în integralitate.

În acest context, instanța apreciază că argumentele invocate de partea acuzării în cererea de apel, prin care se solicită în mod expres aplicarea unei pedepse privative de libertate de 2 ani cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, sunt vădit nejustificate și disproportionate în raport cu circumstanțele

concrete ale cauzei. O astfel de pedeapsă, prin natura și severitatea sa, depășește limitele rezonabile ale unei sancțiuni necesare pentru realizarea scopurilor legii penale și contravine principiului proporționalității, consacrat atât în legislația națională, cât și în jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Instanța subliniază că, în procesul de individualizare a pedepsei, nu se poate pierde din vedere faptul că inculpatul Ceban Andrei nu are antecedente penale, nu a manifestat o conduită violentă sau distructivă, nu se află în evidență instituțiile medicale cu afecțiuni psihice sau legate de consumul de substanțe interzise.

Solicitarea acuzării echivalează cu aplicarea unei sancțiuni disproportioionate nu doar față de persoana inculpatului, ci și față de gravitatea faptei reținute. În condițiile în care legea prevede, în mod alternativ, posibilitatea aplicării unei amenzi sau a unei pedepse privative de libertate pentru infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (1) Cod penal, opțiunea instanței de fond pentru aplicarea unei amenzi penale substanțiale de 50 000 lei, reprezintă o soluție echilibrată, proporțională și suficientă pentru atingerea scopului preventiv și educativ al sancțiunii penale.

Aplicarea unei pedepse cu închisoarea, cu executare efectivă într-un regim de detenție, în condițiile date, ar constitui nu doar o măsură excesivă și lipsită de justificare legală temeinică, ci și una contraproductivă, cu efecte negative asupra reintegrării sociale a inculpatului și asupra politiciei penale moderne, care vizează, în primul rând, prevenirea recidivei prin mijloace proporționale cu riscul real al persoanei sancționate. Justiția penală nu se bazează exclusiv pe represiune, ci și pe capacitatea de reeducare și reintegrare a persoanei în societate obiective care pot fi atinse în mod eficient și printr-o sancțiune pecuniară severă, asociată cu interdicții legale corespunzătoare.

Prin urmare, instanța constată că solicitarea apelantului în sensul aplicării unei pedepse cu închisoarea de 2 ani cu executare nu se fundamentează pe elemente noi sau relevante care să răstoarne temeinicia soluției primei instanțe și reprezintă o opțiune punitivă excesivă, care nu corespunde cerințelor de legalitate, echitate și proporționalitate impuse de normele interne și internaționale în materie penală.

Afirmația acuzării, potrivit căreia instanța de fond nu ar fi respectat principiul individualizării pedepsei, este neîntemeiată și contrazisă de analiza concretă a hotărârii pronunțate, care demonstrează tocmai aplicarea riguroasă a acestui principiu fundamental al dreptului penal. Instanța de fond a realizat o individualizare judicioasă a pedepsei, ținând cont de toate elementele relevante prevăzute de art. 75 Cod penal: gravitatea faptei, împrejurările comiterii acesteia, urmările produse, dar mai ales datele ce caracterizează persoana inculpatului .

Mai mult, instanța a aplicat o pedeapsă în limita prevăzută de lege, optând pentru o sancțiune alternativă amendă penală prevăzută expres în art. 190 alin. (1) Cod penal. Aceste sancțiuni au fost stabilite în quantum și pe durată rezonabilă,

reflectând în mod clar preocuparea instanței pentru proporționalitate și eficiență penală, evitând o sancțiune excesivă care nu ar fi avut un efect mai mare din punct de vedere preventiv, ci dimpotrivă, ar fi produs un dezechilibru între gravitatea faptei și severitatea pedepsei.

Această susținere a acuzării, potrivit căreia menținerea sentinței instanței de fond nu ar asigura scopul pedepsei penale de corectare și reeducare a inculpatului, este lipsită de temei și nu reflectă realitatea cauzei. Instanța de fond a apreciat corect că obiectivele pedepsei inclusiv restabilirea echității sociale și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni pot fi atinse în mod eficient prin aplicarea unei amenzi penale.

Trebuie subliniat că reeducarea și prevenția nu depind exclusiv de încarcerare, iar aplicarea unei sancțiuni pecuniare severă, într-un cuantum de 50 000 lei, reprezintă o consecință reală a răspunderii penale, capabilă să genereze o conștientizare profundă asupra gravitației faptei și să descurajeze orice comportament viitor ilicit.

Corespunzător, afirmația că sentința instanței de fond nu ar putea realiza scopurile pedepsei este contrazisă chiar de modul în care instanța a aplicat o sancțiune fermă, dar proporțională, cu efect preventiv real, atât sub aspect individual, cât și general. Reeducarea, corectarea și protejarea ordinii de drept sunt pe deplin asigurate prin soluția adoptată de prima instanță.

Concluzionând, Colegiul Penal constată că, careva abateri sau încălcări de ordin procedural, de către instanța de judecată, pe parcursul examinării cauzei în instanța de fond, nu au fost stabilite, motiv pentru care, apelul depus împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 7 martie 2025, urmează a fi respinse ca nefondate.

În conformitate cu art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c), art. 417, art. 418 din Codul de procedură penală, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru,-

D E C I D E:

Apelul declarat de procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, Beșliu Liliana, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 7 martie 2025, adoptată în cauza penală privindu-l pe **Ceban Andrei *******, se respinge ca fiind nefondat, cu menținerea fără modificări a hotărârii contestate.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării, însă poate fi atacată cu recurs în Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la data comunicării deciziei integrale.

Președintele ședinței, judecătorul

Bulhac Ion

Judecător

Pîslariuc Vitalie

Judecător

Mămăligă Natalia